

[Henry Christensen.]

for er det en politik, der har en bred folkelig baggrund, og det er i hele samfundets interesse, hvis man vil sætte ind herpå.

Jeg håber og tror, at organisationerne vil modtage den appel, der i dag er rettet til dem, i den ånd, hvori den er fremført. Jeg tror, det er vigtigt, at denne appel også her i folketinget bliver bakket så stærkt op, som det er muligt, og det vil jeg da i hvert fald gerne gøre på venstres vegne.

Jeg har med interesse også lagt mærke til, at LOs nye formand, som — og det vil jeg gerne erindre om at jeg også sagde under debatterne i december måned — realistisk erkendte, at der var måske ting, man her måtte gøre, som man ikke tidligere havde gjort, også nu i dag har fremsat udtalelser, som jeg synes viser en realistisk forståelse for de krav, vi alle er ind under i øjeblikket. Jeg vil gerne have lov til at citere fra en pressemeddelelse, hvad hr. Thomas Nielsen har udtalt:

„Jeg ved, at det er blevet lagt mig i munden, at tilbuddet . . .“

— det var om dyrtidsportionens bortfald —

„ . . . var trukket tilbage samtidig med regeringsskiftet, men det er ikke rigtigt. Jeg har derimod sagt, at jeg vil gå skarpt imod indgreb i de overenskomster, arbejdsmarkedets parter selv har indgået, hvis der ikke bliver en rimelig lejlighed til både at gennemdrøfte problemerne og — i de enkelte organisationer — at tage stilling til forslag, der måtte komme fra regeringen.“

Og så føjer hr. Thomas Nielsen til, at efter at han har erfaret, at der vil blive 14 dages tid til overvejelse og forhandling, finder han, at det er en rimelig tidsperiode, der er givet organisationerne.

Jeg synes, at det var både ansvarligt og positivt sagt af en af de centrale personer på arbejdsmarkedet. Jeg vil for mit eget vedkommende føje til, at jeg er egentlig enig med hr. Thomas Nielsen i, at det, der er realistisk og rimeligst — også ud fra

et socialt synspunkt — at drøfte, er ikke spørgsmålet om at søge hindret de i overenskomsten aftalte reguleringer nu i forbindelse med arbejdstid og timelønshøjelse; det er både socialt og realistisk rigtigere, som hr. Thomas Nielsen klart lægger op til, fortsat at overveje, om det er den fulde dyrtidsregulering, der også i denne situation skal hævdes, eller om det er den, man skal gå ind og drøfte en eller anden form for ændring af. Jeg vil gerne opfordre til, at man gør noget sådant.

Det er klart, at det er stadig en forudsætning for venstre, som det var det i december måned, at det sker ud fra en klar social afvejning, en klar social hensyntagen, og der er efter min mening følgende momenter, der må komme i betragtning: det må være rigtigt at søge det tilrettelagt sådan, at de laveste lønmodtagergrupper, især de, som oven i købet måske er udsat for indkomstnedgang, på en eller anden måde friholdes. Hvad angår de grupper, som ikke er lønmodtagere, var det vort synspunkt dengang, som det er det nu, at for så vidt de har indkomster på linje med eller mere end det, der tillades lønmodtagergrupperne, er det ganske klart, at en eller anden form for en tilsvarende byrdefordeling må finde sted over for disse grupper, men ikke sådan, at de lave indkomstgrupper, der har faldende indtægter, yderligere skal belastes af en indkomstpolitik. Her må den sociale balance ligesom i forhold til de laveste lønmodtagergrupper tilsige, at det er ikke specielt disse grupper, man vil sætte ind over for.

Jeg lyttede med interesse til de bemærkninger, hr. Per Hækkerup gjorde, også om det standpunkt, som socialdemokratiet og den socialdemokratiske regering havde haft i december, og der er jo ikke noget at sige til, at hr. Per Hækkerup og socialdemokraterne ligesom visse andre vender tilbage til gerningsstedet. Jeg vil gerne til hr. Per Hækkerup sige, at forskellen på situationen dengang og nu hænger sammen med en række ting. Det, som vi kritiserede